

DWARS

GROENLINKSE JONGEREN

GRENZENLOOS GELUK

DWARS VISIESTUK IMMIGRATIE

APRIL 2016

**COMMISSIE INTEGRATIE & EMANCIPATIE
COMMISSIE INTERNATIONAAL**

INHOUDSOPGAVE

1. Inleiding	p. 3
2. Een internationaal perspectief	p. 4
2.1 Nederlands buitenlandbeleid	p. 5
2.2 Een humanitaire weg	p. 6
3. Procedures	p. 8
3.1 asielopvang	p. 8
3.2 Terugkeerbeleid	p. 10
4. Integratie	p. 11
4.1 Minister van immigratie & integratie	p. 12
5. Participatie	p. 13
Appendix: Lijst met afkortingen	p. 2

LIJST MET AFKORTINGEN

- AZC - Asielzoekerscentrum
- COA - Centraal Orgaan opvang Asielzoekers
- EVRM - Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens
- IND - Integratie en Naturalisatie Dienst
- LHBT+'s - Lesbiennes, Homoseksuelen, Biseksuelen, Transgenders, etc.
- UNHCR - United Nations High Commissioner for Refugees

1. INLEIDING

De 'vluchtelingencrisis' beheerst het Europese nieuws. Politici tuimelen over elkaar heen om met doemscenario's en mogelijke oplossingen het debat te overheersen en de bezorgde burger voor zich te winnen. Het eind van Schengen, islamitische asieltsunami's, cultuurclashes, een burgeroorlog, het einde van de Westerse beschaving – de apocalyptische superlatieven domineren de media. De discussie verhard, ruimte voor echt debat en een open gesprek is er niet meer. Bedreigingen vliegen over en weer, AZC's worden belaagd, inspraakavonden gaan gepaard met veldslagen met de ME en de leus 'eigen volk eerst' klinkt steeds vaker. De vrees voor de ander - die naar Europa vlucht voor oorlog, vervolging, geweld of het complete gebrek aan een toekomstperspectief in het land van herkomst of vluchtelingenkampen - wordt gretig aangewakkerd. Het grootste deel van de politici houdt de bevolking onrealistische oplossingen voor, die geenszins het debat of de maatschappij ten goede komen. Uit angst voor de vluchtelingen worden Europese verworvenheden en waarden zoals de vrije handelszone, Europese solidariteit, het EVRM en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens overboord gegooid en worden wederom muren en prikkeldraad gebouwd in Europa. In een poging zo onaantrekkelijk mogelijk te lijken voor mogelijke vluchtelingen, lijken Europese landen verwickeld in een 'race to the bottom' op het gebied van mensenrechten.

Tegelijkertijd zijn er ook enkele politici die, vaak tegen hoongelach, gescheld en bedreigingen in, opkomen voor de asielzoekers en met humanitaire oplossingen komen. En er zijn de vele duizenden vrijwilligers die spullen inzamelen, lessen aanbieden of activiteiten voor asielzoekers organiseren. Het is die stem van solidariteit, menselijkheid en redelijkheid die het verdient meer gehoord te worden. In dit visiestuk biedt DWARS een realistische blik met pragmatische oplossingen voor het asieldebat, zonder onze idealen uit het oog te verliezen. We kunnen deze crisis aan, maar alleen als we samen de schouders er onder zetten om draagvlak te creëren en ons beleid te verbeteren. We hebben genoeg polariserende en opruiende loze kreten gehoord. Het is tijd voor een positief verhaal, het is tijd voor actie!

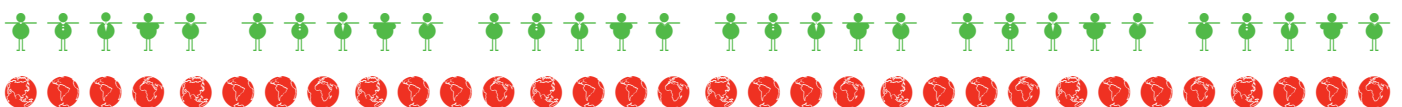
2. EEN INTERNATIONAAL PERSPECTIEF

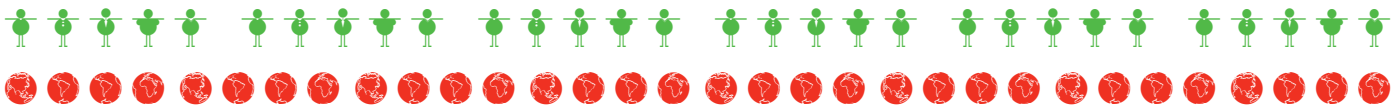
In de media lijkt het alsof Europa verreweg de grootste aantallen vluchtelingen ontvangt. Dit beeld is niet correct. Het klopt dat de groei van asielaanvragen in Europa toeneemt en vooral in 2015 flink is gestegen, maar Europese landen vangen nog steeds niet de meeste vluchtelingen op. Volgens de cijfers van de UNHCR¹, komen de meeste vluchtelingen uit Syrië (4+ miljoen), Afghanistan (2,5+ miljoen) en Somalië (1+ miljoen). De landen die de meeste vluchtelingen opvangen zijn Turkije (1,8 miljoen), Pakistan (1,5 miljoen), Libanon (1,2 miljoen) en Iran (1 miljoen). Het veelgehoorde argument dat 'meer opvang in de regio' gerealiseerd moet worden, erkent dus niet wat er al gebeurt: er worden al heel veel vluchtelingen opgevangen in de regio. Bovendien is de vraag van de UNHCR om meer geld voor de opvangkampen in landen in de buurt van conflictgebieden, zoals Libanon en Jordanië, stelselmatig genegeerd. Europa verwacht dus dat andere - vaak arme - landen, de vluchtelingen opvangen en heeft zich zelf niet (genoeg) bereid getoond een bijdrage te leveren. Nu de vluchtelingen dan maar naar Europa doorreizen, heffen Europese politici het vingertje richting landen die naar ratio substantieel meer opvangen dan Europa zelf. In Libanon bijvoorbeeld is één op de vijf inwoners een vluchteling. Vluchtelingen hebben op dit moment nauwelijks een toekomstperspectief in deze landen: kampen zijn overvol en kunnen niet voldoende onderhouden worden door geldtekorten, werk en studie zijn vaak niet mogelijk of toegestaan en er is sprake van voedseltekorten. Het moge duidelijk zijn dat méér mensen opvangen in landen in de regio simpelweg geen menselijke optie is.

De hypocriete en zelfzuchtige houding van Europa dient te stoppen. Het huidige Europese migratiebeleid en asielsysteem zijn ontoereikend en gaan in tegen de grondbeginselen van de Unie. Mensenrechten, de hoeksteen van de Europese samenwerking, zijn voor DWARS niet slechts een papieren werkelijkheid. Europa dient woorden om te zetten in daden. In plaats van Fort Europa, dient de EU een bolwerk van mensenrechten en vrijheid te zijn.

DWARS deelt de mening van de Europese Commissie dat een gezamenlijk Europees migratiebeleid noodzakelijk is om op een humane, eerlijke en duidelijke wijze de vluchtelingen-crisis te kunnen doorstaan. De huidige problematiek is grensoverschrijdend en treft heel Europa. Afzonderlijk kunnen we niet het hoofd bieden aan deze crisis, samenwerking tussen de lidstaten is vereist. Hoewel solidariteit een fundament is van de Unie blijkt dit in de praktijk echter lang niet altijd aanwezig te zijn. Landen sluiten eenzijdig de grens en spelen een spel van ieder voor zich waar de vluchtelingen en aankomstlanden het slachtoffer van worden. Daarom moeten er bindende afspraken gemaakt worden binnen de Europese Unie.

¹ UNHCR Mid-Year Trends 2015 - <http://www.unhcr.org/56701b969.html>

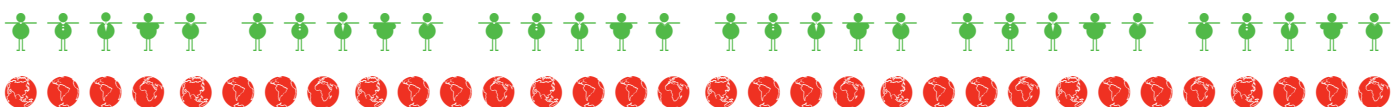

- Europa zal een gezamenlijk humaan asielbeleid moeten creëren waar landen zich middels hun lidmaatschap bij de Unie aan moeten houden. Lidstaten van de EU moeten dezelfde criteria voor toekenning of afwijzing van de asielaanvraag hanteren.
- Een juridisch bindende afspraak moet tot stand komen om lidstaten te kunnen dwingen zich aan de afspraken te houden. Het nieuwe waarschuwingensysteem van de Europese Commissie is hiervoor een goede optie.
- Er moet meer geld worden vrijgemaakt voor opvang in de regio. Alleen maar roepen dat er meer opvang in de regio nodig is, maar niets doen om daarbij te helpen is hypocriet en lost niets op.

2.1 NEDERLANDS BUITENLANDBELEID

Nederland staat bekend als het land van internationaal recht. Op het gebied van vluchtelingenrechten blijft het echter oorverdovend stil vanuit de regering. Zoals hierboven beschreven zijn er enkele landen die grote hoeveelheden vluchtelingen opvangen, ook buiten Europa. Tegelijkertijd ontlopen veel landen hun verantwoordelijkheid, ook landen die worden beschouwd als bondgenoot van het 'Westen' zoals Israël en Saudi-Arabië. Deze landen worden hier niet genoeg op aangesproken. Als het aan DWARS ligt, wordt de naleving van het vluchtelingenverdrag een speerpunt in het Nederlandse buitenlandbeleid. Nederland dient zich Europees en internationaal in te spannen om landen aan te moedigen het vluchtelingenverdrag uit te voeren. Daartoe neemt Nederland het voortouw een 'Coalition of the Willing' bijeen te brengen bestaande uit landen bereid om een bijdrage te leveren, onder leiding van de UNHCR. Kennis, opvangcapaciteit, expertise en (financiële) middelen worden binnen deze coalitie gedeeld. Procedures voor asielaanvragen worden binnen deze coalitie op elkaar afgesteld, zodat er zo weinig mogelijk verschil is voor vluchtelingen waar asiel wordt aangevraagd en er wordt in de toekomst gestreefd naar één consistent beleid dat het vluchtelingenrecht respecteert.

- Nederland vormt diplomatieke en economische partnerschappen met landen die bereidwillig zijn vluchtelingen op te nemen.
- Landen die niet bereid zijn vluchtelingen op te vangen worden diplomatiek onder druk gezet. Nederland bekoelt relaties met deze landen totdat ze bereid zijn hun internationale humanitaire verantwoordelijkheid te nemen.

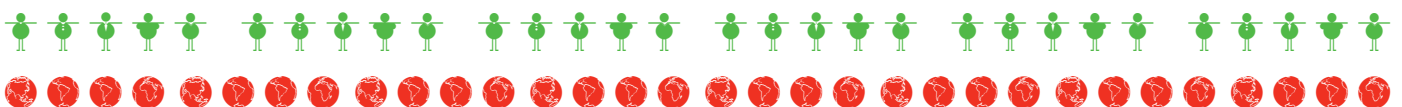
2.2 EEN HUMANITAIRE WEG

De huidige vluchtelingenstroom heeft aangetoond dat de regels zoals vastgelegd in de Dublinverordening niet werken. Er is geen algemeen plan en landen zijn op zichzelf aangewezen met alle gevolgen van dien. Ondanks de vele drama's die zich de laatste jaren op en aan de Middellandse Zee hebben afgespeeld, trachten nog altijd iedere dag honderden vluchtelingen in gammele bootjes de oversteek te maken naar Europa. Te veel van deze mensen vinden in hun barre tocht naar een veilig bestaan nog altijd de dood.

Op papier is het mogelijk om met een visum naar Europa te reizen. In vrijwel elk land van waar mensen vluchten voor oorlog of mensenrechtenschendingen is het voor mensen echter haast ondoenlijk om een visum te verkrijgen. Het is in oorlogsgebieden door de chaos en het gebrek aan capaciteit vaak simpelweg niet mogelijk om überhaupt een visum aan te vragen. Sinds de opkomst van het Schengenvrij reizen, heeft de EU een enorme focus gelegd op het beschermen van haar buitenste grenzen. De EU hanteert daarbij een beleid dat expliciet gericht is op het tegenhouden van migranten uit zogenoemde 'negatieve' landen². Mensen uit deze landen maken weinig kans op een visum en zoeken dus hun toevlucht bij smokkelaars om op illegale manier naar Europa te komen. Dit is ook zichtbaar bij de vluchtelingenstroom die Europa vandaag de dag kent: honderdduizenden vluchtelingen zijn gedwongen op illegale wijze gevaarlijke en mensonterende wegen te bewandelen via zee en land om de verschrikkingen te ontvluchten. Door de chaos vindt bovendien beperkte of onvoldoende documentatie van vluchtelingen plaats, waarmee juist de mogelijkheid voor economische migranten of zelfs terroristen ontstaat om in het kielzog van de oorlogsvluchtelingen Europa te bereiken. Er zijn geen centrale opvang- en documentatiecentra, waardoor chaos en willekeur ontstaat en de aanpak versnipperd en ineffectief is. Tevens zet deze ongecontroleerde en nauwelijks gedocumenteerde vluchtelingenroute het vrije reizen binnen Schengen onder druk. Europese landen investeren in muren en prikkeldraad, terwijl de geschiedenis heeft uitgewezen dat deze maatregelen zinloos zijn en zij alleen maar meer menselijke drama's veroorzaken.

Wel is er voor vluchtelingen de mogelijkheid om via een resettlement procedure van de UNHCR een verblijfsvergunning in veilige landen te verkrijgen om aldaar een nieuw bestaan te kunnen opbouwen³. Het aantal vluchtelingen dat hierdoor veilig en legaal een

²Van Houtum, politiek geograaf en hoofd van het Centre for Border Research, laat dit beleid ten opzichte van 'negatieve landen' zien. Zie hiervoor: <http://henkvanhoutum.nl/wp-content/uploads/2012/01/SocietyspaceHumanBlacklistingVanHoutum.pdf> en http://www.internationalespectator.nl/pub/2015/9/een_10_puntenplan_voor_een_ander_grensbeleid_van_de_eu/, geraadpleegd op 29 januari 2016.

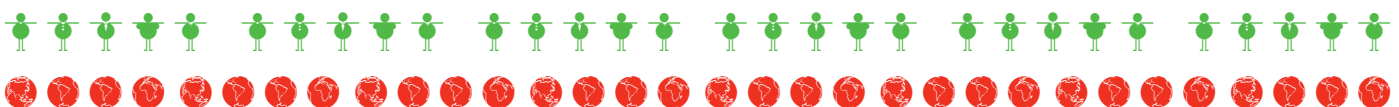

verblijfsvergunning in een ander land kan krijgen, is echter veel te weinig. Bovendien duren de procedures hiervoor te lang en wordt er teveel in geselecteerd. Deze procedure is potentieel een goede basis voor een rechtvaardiger en houdbaarder asielsysteem in de toekomst, mits zij wordt uitgebouwd en landen meer meewerken met het opnemen van vluchtelingen via dit programma.

Zolang er geen Europees breed beleid is dat vluchtelingen in staat stelt veilig een asiel-aanvraag in te dienen, blijven menselijke drama's zich afspelen aan onze grenzen, in onze lidstaten en in onze wateren. Europa heeft de plicht om manieren te creëren die het voor iedereen mogelijk maken om legaal en veilig te vluchten en asiel aan te vragen. Hiervoor bepleit DWARS de volgende zaken:

- Geen loze investeringen in muren, prikkeldraad en bewapende grenscontroles, maar investeren in legale routes.
- Een Europese verdeelsleutel is nodig om vluchtelingen evenredig over de Unie te verdelen. Dit zorgt er tevens voor dat het eenvoudiger is vluchtelingen op te vangen en dat integratie beter zal gaan.
- Zorg buiten de EU voor plekken waar asiel kan worden aangevraagd voor de gehele EU. Voor toegekende asielaanvragers moeten veilige migratieroutes worden gegarandeerd door vluchtelingen een humanitair visum te verlenen en te ondersteunen bij hun reis naar het EU-land van bestemming.
- Hef het verbod op reizen via normale kanalen zoals trein, vliegtuig en boot op voor mensen met een humanitair visum. Zo voorkomt men slachtoffers en worden smokkelaars onaantrekkelijk.
- De EU moet werk maken van gecentraliseerde opvang- en registratielocaties vanwaar een eerste behandeling van de aanvraag en relocatie plaatsvindt. Deze locaties kunnen bijvoorbeeld op grote internationale luchthavens en aan de buitengrenzen van de EU worden geplaatst.
- In gebieden geteisterd door oorlog moeten veilige havens gecreëerd worden: een eerste vluchtelingenopvang waar de mogelijkheid is om een asiel voor de EU of andere locaties aan te vragen.
- Laat veilige havens en asieltoekenning aansluiten bij de reeds bestaande resettlement-procedure van de UNHCR. DWARS acht het daarbij echter wel van belang dat de toekenningsduur en zwaarte van de procedure aanzienlijk wordt verminderd (naar hooguit één jaar) en arbitraire selectie-elementen (zoals religie) geen rol meer spelen bij de selectie van kandidaten.

³ <http://www.unhcr.org/pages/4a16b1676.html>

3. PROCEDURES

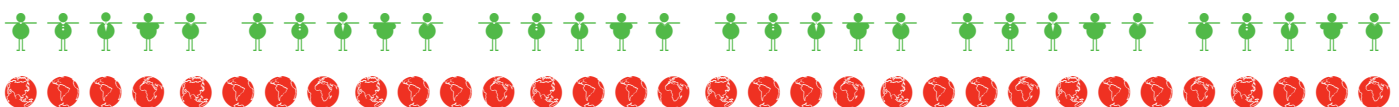
Als een vluchteling in Nederland asiel aanvraagt, besluit de IND of een tijdelijke verblijfsvergunning wordt afgegeven. Dit besluit wordt hoofdzakelijk op basis van documentatie over vluchtroute en nationaliteit genomen. Deze procedure is niet sluitend en berust op een voor de vluchteling vaak onmogelijke bewijslast. Landen van herkomst zijn vaak onvoldoende in staat of bereid mee te werken. Ook vormt het bewijs van de genomen vluchtroute vaak een probleem. Bij mensensmokkel worden bijvoorbeeld geen reisdocumenten meegegeven, terwijl die wel worden gevraagd door de IND. Ook kunnen geboorteakten en andere belangrijke documenten vaak niet voorgelegd worden. De asielprocedure blijkt nu dan ook allesbehalve waterdicht, 25 procent van de afgewezen asielaanvragen wordt bij een hoger beroep alsnog toegewezen.

De Europese regelgeving stelt dat iedereen recht heeft op een gezinsleven. Wanneer een lid asiel krijgt heeft de familie het recht om na te reizen, zeker wanneer zij zich in een onveilig gebied bevinden. Dit moet ook gelden voor meerderjarige kinderen, die nu vaak nog benadeeld worden bij de gezinshereniging. Door gezinshereniging ontstaat uiteindelijk een evenwigtigere instroom van immigranten in het vestigingsland, omdat bij een groot deel van de gezinnen (jonge) mannen vooruit reizen en vrouwen en kinderen achterblijven. Gezinshereniging is zo dus ook positief voor het land dat asiel verleent en vergemakkelijkt het opnemen van immigranten in de samenleving.

- De asielprocedure moet niet gericht zijn op het afschrikken of aantrekken van asielzoekers, maar op een objectieve manier asielzoekers beoordelen.
- Gezinnen moeten zich gemakkelijker kunnen herenigen.

3.1 ASIELOPUVANG

Kleinschalige opvang staat centraal in het verbeteren van het asielbeleid. Momenteel is er onvoldoende opvangcapaciteit en is het budget hiervoor ontoereikend. Dit bedrag dient in de toekomst opgebouwd te zijn uit een variabel deel afhankelijk van het aantal asielzoekers, als ook een vast deel om er voor te zorgen dat het COA altijd een basiscapaciteit kan garanderen. Hierdoor wordt kleinschalige opvang praktisch mogelijk. Dit bevordert ook de integratie en het lokale draagvlak voor opvang. Bij de keuze voor (capaciteit van) locaties wordt rekening gehouden met de verhouding tot de lokale bevolking. Het is voor het draagvlak essentieel dat er geen disproportionele verhouding is tussen het aantal inwoners en het aantal asielzoekers in een gemeente.

Het totale budget voor het asielbeleid moet ook worden vergroot, zodat er meer maatwerk geleverd kan worden. Maatwerk zorgt ervoor dat het persoonlijke verhaal van vluchtelingen gehoord kan worden zodat de asielprocedure eerlijk verloopt. Ook moeten asielzoekers hulp op maat krijgen. Kwetsbare asielzoekers zijn bijvoorbeeld LHBT+'s, mensen met psychische trauma's en etnische of religieuze minderheden. Er moet laagdrempelige toegang zijn tot een vertrouwenspersoon en psychische hulpverlening. Bovendien moeten vertrouwenspersonen en medewerkers worden opgeleid om actief misstanden en persoonlijke problemen te kunnen signaleren. Dit moet ervoor zorgen dat de mensen die worden geïntimideerd tijdig extra bescherming kunnen krijgen. Als dit niet voldoende is, moet de vertrouwenspersoon in staat zijn om daders over te laten plaatsen of, indien dat het probleem niet zou oplossen, om slachtoffers op een veilige plek te plaatsen, binnen of buiten de opvanglocatie.

Aan de andere kant moeten de daders gestraft worden. Het moet duidelijk zijn dat overtredingen niet getolereerd worden. Als er een strafbaar feit wordt gepleegd zijn er binnen het Nederlandse strafrecht genoeg mogelijkheden om asielzoekers te straffen. Een gerechtelijke veroordeling voor een zwaar delict kan worden meegenomen in de behandeling van de asielaanvraag. Daarbij vindt DWARS het belangrijk geen standaard te stellen die bepaalde strafzwaarte automatisch koppelt aan afwijzing van de asielaanvraag. Een dergelijke regeling past niet binnen ons rechtssysteem. Wij laten beoordeling van het gepleegde feit en de mogelijke consequenties liever aan de rechter. Die is immers expert op het gebied van rechtspraak en de immigrant.

- Het bedrag per asielzoeker moet worden vergroot, om de asielprocedure te kunnen bekostigen en kleinschalige opvang mogelijk te maken.
- Het COA moet altijd een basiscapaciteit behouden om snel te kunnen opschalen en om plaats te kunnen bieden voor de resettlement-procedure van de UNHCR.
- De wettelijke minimumgrootte van een AZC wordt afgeschaft en er komt een wettelijk maximum. Grootschalige opvang zoals in Heumensoord heeft negatieve consequenties voor het COA, de asielzoeker, de integratie en het lokale draagvlak.
- Kwetsbare asielzoekers moeten bescherming krijgen op maat, met als uiterste middel het overplaatsen naar een andere, veilige plaats.
- Voor asielzoekers geldt gewoon het Nederlandse recht. Er komt meer budget beschikbaar voor toezicht en overtreders van de wet worden voor de rechter gebracht.

3.2 TERUGKEERBELEID

Het terugkeerbeleid is de zwakke schakel in het Nederlandse asielbeleid. Het grootste probleem treedt op wanneer mensen terug moeten keren omdat hun asielaanvraag is afgewezen, maar terugkeer onmogelijk is omdat het land van herkomst de persoon niet meer opneemt of de juiste documentatie niet verstrekt. Afgewezen vreemdelingen kunnen in sommige gevallen buiten hun schuld om niet uit Nederland vertrekken, maar ook de buitenschuldvergunning (die dit fenomeen moet voorkomen) schort. Belangenorganisaties melden dat documentatie hierbij wederom een probleem is. In 2013 waren er 160 aanvragen voor 'buitenschuld' waarvan er 10 zijn ingewilligd (bron: IND). Deze mensen geraken buiten hun schuld in de illegaliteit en bevinden zich in een vacuüm, een basaal toekomstperspectief wordt hen ontzien. Bovendien ontbreekt in het huidige systeem het onderscheid tussen deze groep en de individuen die weigeren mee te werken aan uitzetting of die om gegronde redenen (bijvoorbeeld verdenking van oorlogsmisdaden) geen asiel hebben gekregen, maar ook niet terug kunnen worden gestuurd omdat het land nog niet veilig is. Dit onderscheid moet worden doorgevoerd, zodat de Nederlandse staat adequaat beleid kan voeren voor beide groepen. Personen die weigeren mee te werken aan terugkeer na gegronde afwijzing mogen worden aangepakt, maar de groep die buiten de eigen schuld om in deze situatie terecht komt, mag hier niet het slachtoffer van worden.

- De overheid moet internationale druk uitoefenen op landen die niet meewerken aan het terugkeerbeleid. Bovendien mogen individuele asielzoekers niet jarenlang de illegaliteit in gedwongen worden omdat Nederland en de staat van herkomst geen overeenstemming kunnen vinden.
- Er moet een duidelijk onderscheid komen tussen hen die niet terug willen en hen die niet terug kunnen buiten hun eigen schuld om. Voor de laatste groep moet het mogelijk zijn onderwijs te volgen en (vrijwilligers)werk uit te voeren. Indien deze situatie in een individueel geval voortduurt, dient de asielprocedure opnieuw herzien te worden.

Binnen de bed-bad-brood regeling worden uitgeprocedeerde asielzoekers voorzien van de elementaire voorzieningen zoals voedsel en onderdak, maar ook in juridische hulp. Dit reglement is de afgelopen jaren op de schop gegaan, waarbij er alleen nog bed, bad en brood geleverd mag worden vanuit de vijf grote steden en ter Apel, daarnaast mag dit slechts voor beperkte tijd en alleen wanneer iemand meewerkt aan terugkeer. Door het ontzien van opheffen van bed, bad, brood wordt het vrijwel onmogelijk gemaakt om een beslissing tot afwijzing aan te vechten en om überhaupt mee te werken aan terugkeer. Deze groep loopt het risico op uitbuiting en wordt gecriminaliseerd. DWARS is van mening dat het recht op voedsel, onderdak en juridische hulp een basisrecht is. Met de huidige regelgeving gaat Nederland tegen het oordeel van het Europees Comité van de Rechten

van de mens in dat stelt dat ook mensen zonder verblijfsvergunning recht hebben op deze meest elementaire voorzieningen.

- Er mogen geen condities worden gesteld aan het recht op bed, bad en brood, dit is een fundamenteel mensenrecht.
- Alle gemeenten mogen bed, bad en brood blijven aanbieden. Het heeft geen zin een 'Haagse werkelijkheid' te creëren die als gevolg heeft dat er elders mensen alsnog op straat belanden.
- De aandacht voor het juridische aspect binnen bed, bad, brood wordt vergroot.

4. INTEGRATIE

Een goede integratie van immigranten in onze samenleving is essentieel. Door een goede integratie van vluchtelingen in de samenleving te garanderen, worden angsten en kritieken in onze samenleving weggenomen.

Veel mensen hebben angst en kritiek als er een nieuwe locatie komt om vluchtelingen op te vangen. Mensen die deze angsten hebben verdienen het om gehoord te worden en hebben recht op eerlijke informatie met betrekking tot deze angsten. Met name de laatste tijd zijn er veel vluchtelingen bijgekomen, die allemaal een plek moeten krijgen. Het is belangrijk dat het COA een basiscapaciteit heeft om vluchtelingen direct op te vangen. Zo hoeft niet uitgeweken te worden naar crisisnoodopvanglocaties, waarbij asielzoekers van hot naar her gesleept worden en bewoners verrast worden. Op deze manier wordt de asielinstroom gecontroleerd, zodat er geen bestuurlijke chaos is, resulterend in meer draagvlak in de samenleving. Het huidige beleid omtrent de plaatsing van opvanglocaties is wat ons betreft voldoende.

Het is van belang om een platform te creëren waarin de angsten en kritiepunten van burgers gehoord kunnen worden. Dit kan in de vorm van inspraakavonden of een loket. Transparantie staat hierbij centraal, burgers dienen eerlijke en volledige informatie te ontvangen. Integratie en acceptatie slaagt alleen als asielzoekers in contact kunnen komen met de lokale bewoners en vice versa. Het AZC moet open zijn voor de omwonenden voor kennismakingsactiviteiten of gezamenlijke activiteiten, bijvoorbeeld in samenwerking met wijkcentra. Omwonenden moeten vrijwilliger kunnen zijn en er moet een vast aanspreekpunt zijn voor incidenten en overlast, bijvoorbeeld de wijkagent.

- Er moet genoeg capaciteit zijn om asielzoekers op te vangen, zodat geen crisisnoodopvanglocaties nodig zijn en asielzoekers niet door het land gesleept hoeven te worden.

- Zodra een opvanglocatie geplaatst wordt in een gemeenschap moeten de lijntjes met de omgeving kort zijn. Dat betekent onder meer dat de wijkagent in nauw contact moet staan met de omgeving, zodat incidenten en overlast snel opgelost kunnen worden.

Een belangrijk punt van kritiek is dat de gebruiken en cultuur van asielzoekers kunnen verschillen met dat van Nederland, waardoor frictie kan ontstaan. Nederland is echter een diverse samenleving die verschillende culturen en gebruiken omvat. Het is hierbij duidelijk dat er geen aanwijsbare eenduidige Nederlandse cultuur is. Wel zijn er bepaalde waarden die veelal gemeenschappelijk gedragen worden en ondersteund zijn door het Nederlandse rechtssysteem. De gelijkheid van iedereen ongeacht geloof, geslacht of seksuele geaardheid is een kernwaarde binnen de Nederlandse samenleving. Dit betekent niet dat elke vluchteling of asielzoeker zijn eigen waarden en normen overboord hoeft te gooien, maar wel dat die zich moet conformeren aan dat wat geldt in de Nederlandse samenleving. Wederzijds begrip is bij uitstek de manier om integratie succesvol te laten zijn. Zoals hierboven ook al is beschreven, is kleinschalige opvang waarbij vluchtelingen binnen een gemeenschap opgevangen worden cruciaal. Ten tweede is het wettelijk kader een belangrijk punt van aandacht. Niet alleen dient de grondwet aandacht te krijgen bij aankomst, maar ook de bestraffing van vergrijpen die niet wereldwijd strafbaar zijn, zoals discriminatie van vrouwen en homo's. Asielzoekers moeten direct onderwijs krijgen over de samenleving waarin ze terecht komen. Een samenleving waarin intolerantie niet getolereerd wordt.

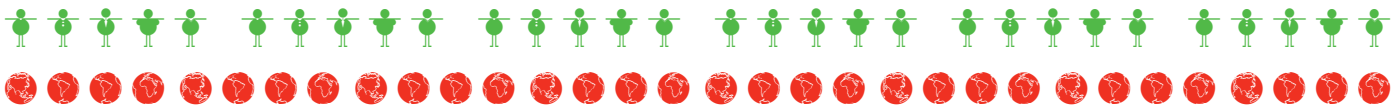
- Zodra asielzoekers aankomen in Nederland moet het gesprek worden aangegaan over de waarden en normen die gelden in de Nederlandse samenleving.
- Het moet voorkomen worden dat asielzoekers een eigen 'zuil' gaan vormen.

4.1 MINISTER VAN IMMIGRATIE & INTEGRATIE

DWARS vindt dat er weer een aparte minister voor integratie en immigratie moet komen. Als een bewindspersoon primair belast is met het integratiebeleid leidt dat tot een effectiever beleid. Daarbij moet ook meer geld worden begroot voor het immigratie en integratiebeleid. De afgelopen jaren is er enorm bezuinigd op het asielbeleid, wat geresulteerd heeft in kluitjesvoetbal en crisismanagement. Een ministerie voor integratie en immigratie helpt om het integratiebeleid met het immigratiebeleid af te stemmen, zodat er direct integratie van asielzoekers plaats kan vinden.

- Er moet weer een minister komen voor integratie en immigratie.

5. PARTICIPATIE

DWARS vindt het onzin dat er geen ruimte zou zijn binnen de Nederlandse samenleving. De “eigen volk eerst” retoriek helpt de participatie van asielzoekers in de samenleving niets. Door een wij-zij sentiment te creëren maak je van asielzoekers (en andere minderheden) een groep die makkelijker buitengesloten kan worden en daarmee nog moeilijker kunnen participeren. Het is aan de politiek om dit sentiment tegen te gaan.

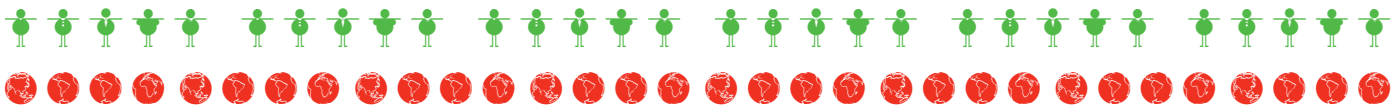
- DWARS vindt dat de politiek moet uitstralen dat asielzoekers mensen zijn die welkom zijn in de Nederlandse samenleving.

Migratie biedt ook een kans voor Nederland, mits het goed wordt opgepakt. Asielzoekers zijn over het algemeen zeer dankbaar dat ze opgevangen kunnen worden in Nederland. Ons asielbeleid moet die dankbaarheid onderkennen. Door de mogelijkheden voor zelfredzaamheid te vergroten kun je aan de ene kant geld besparen: je hoeft minder geld uit te geven aan catering en schoonmaak. Aan de andere kant geef je asielzoekers de mogelijkheid om te participeren in de opvang en een nuttige dagbesteding te hebben. Asielzoekers moeten kunnen laten zien dat ze gemotiveerd zijn om te leren en te werken. DWARS pleit daarom voor een parallel asielbeleid: asielzoekers moeten zo snel mogelijk aan de slag kunnen naast de asielprocedure. Ze moeten onderwijs kunnen volgen en minstens vrijwilligerswerk kunnen doen terwijl hun aanvraag in behandeling is. De barrières voor vrijwilligerswerk dienen te worden weggenomen. Door asielzoekers direct te kunnen laten werken raken ze niet gedemotiveerd en kunnen ze ervaring en kennis opdoen. DWARS ziet hierin ook kansen voor de omgeving van opvanglocaties: asielzoekers kunnen bijvoorbeeld (betaalde) klusjes doen voor omwonenden. Zo raken ze ook geïntegreerd in de Nederlandse samenleving. Daarnaast leidt het er toe dat asielzoekers een gezicht krijgen. Asielzoekers zelf zijn namelijk de beste ambassadeur om draagvlak te creëren in de samenleving.

De toegankelijkheid van (hoger)onderwijs moet worden vergroot. Ook als de asielzoeker uiteindelijk geen verblijfsvergunning krijgt is het nuttig dat diegene onderwijs heeft gevolgd, want de opgedane kennis kan weer worden toegepast in het land van herkomst. Tenslotte vindt DWARS dat initiatieven van bedrijven om asielzoekers aan te nemen, of te helpen integreren op de arbeidsmarkt moeten worden gestimuleerd. Niemand wordt blij van een werkloze asielzoeker.

Door politiek wanbeleid in de afgelopen jaren is er een woningtekort ontstaan in Nederland, met name op de sociale huurmarkt. Daar bovenop komt nu de verhoogde vraag vanuit statushouders. Tegelijkertijd zijn er veel lege woningen en gebouwen in Nederland. DWARS

vindt dat de politiek actief werk moet gaan maken van het ombouwen van leegstaande panden en het bijbouwen van sociale huurwoningen. Het bouwen van nieuwe woningen en het aanpassen van bestaande gebouwen is ook goed voor Nederlandse banen. Asielzoekers met ervaring in de bouw kunnen hierbij ook meehelpen.

- De zelfredzaamheid van asielzoekers moet worden vergroot.
- Er dient meer geïnvesteerd te worden in onderwijs en arbeidsparticipatie van asielzoekers. Uiteindelijk betaald een geslaagd geïntegreerde asielzoeker zichzelf uit voor de maatschappij. Als we nu niet investeren, zijn we later meer geld kwijt aan uitkeringen, ziektekosten etc.
- De integratiecursus en onderwijs over de Nederlandse taal en samenleving worden wederom gratis.
- DWARS pleit voor een parallel asielbeleid in plaats van serieel.
- Asielzoekers moeten direct kunnen werken en leren bij binnenkomst in Nederland.
- Bedrijven moeten gestimuleerd worden om asielzoekers aan te nemen of te helpen integreren op de arbeidsmarkt.
- De (sociale)woningvoorraad moet zo snel mogelijk worden uitgebreid. Dit biedt ook een economische kans.

